

Svajonų
ROMANAI

Likimo dukte

Lindsay
McKenna

SUVIENYTOŠ LIKIMO 1

Knygute.lt

Lindsay McKenna

LIKIMO DUKTĖ

Trijų knygų serija
„Suvienytos likimo“
Pirma knyga

Versta iš Lindsay McKenna,
Daughter of Destiny, 2004
© Lindsay McKenna, 2004

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0257-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

Kaja Alseon supo baisi beribė tamsa. Ji sudejavo ir, apsvirtusi siaurutėje lovoje, nusispyrė nuo kojų paklodes. *Ne. Ne... Negali būti, kad tai kartojasi!* Nuo tada, kai už blogą elgesį buvo pašalinta iš Jungtinių Valstijų laivyno, visas gyvenimas ėmė griūti viršgarsinio naikintuvo greičiu. Ramybės neatnešdavo net miegas; vos užsimerkus imdavo persekioti košmarai.

Sunkiai šnopusdama Kaja pasuko galvą į šoną. Spalis. Ji apsistojo senojoje senelės trobelėje Šiaurės Karolinoje, bet net grįžusi į rezervatą negalėjo apsisaugoti nuo tamsos, kuri ją persekiojo nuo ryto iki vakaro. Tamsa šaukė ją šnypščiančiu balsu. Kajai iš baimės susuko pilvą. Su baime ji susipažino vos prieš kelis mėnesius, kai vyriausiasis leitenantas Rajanas Torvalis apkaltino ją jį užpuolus ir sulaužius nosį. Kaltinimai buvo laužti iš piršto, bet karo lakūnės karjera baigėsi tą pačią akimirką.

Kaja sulaužė jam nosį tik todėl, kad jis mėgino ją pagrabalioti lėktuvnešio lakūnų kambaryje. Torvalis priėjo iš už nugaros ir uždėjęs ranką ant klubų mėgino įsisprausti jai tarp šlaunų. Kadangi Kaja – buvusi Šiaurės Ameri-

kos kirkbokso čempionė, negalvodama kilstelė-
jo alkūnę ir trenkė tiesiai vyrui į nosį. Ši,
žinoma, lūžo. Nelaimei, tuo metu šalia nebuvo
jokių liudininkų, tad Torvalis pateikė kaltini-
mus – esą Kaja užpuolė aukštesnio rango pa-
reigūną. Jis buvo vyriausiasis leitenantas, o ji
tik jaunesnioji. Paprastai taryba mieliau pati-
kėdavo aukštesnio rango pareigūnais, o Kaja
pareigomis jam neprilygo, tad gėdingai grįžo į
gimtinę – Kvalos rytų čerokių rezervatą netoli
Čerokio Šiaurės Karolinoje – išsilaižyti žaizdų.
Jos senelė Aivė Sanderson, vyresnioji rezerva-
to žiniuonė, priėmė ją į savo kuklią trobelę
Didžiuosiuose Dulsvuosiuose kalnuose atsi-
gauti.

Kaja buvo kilusi iš žinomos ir gerbiamos ži-
niuonių šeimos. Jos motina garsėjo talentu gy-
dyti. Kaja nepaprastai troško nuplauti gėdą,
kuria užtraukė savo šeimai.

Kaja apsivertė ant šono ir prispaudė skruostą
prie senos pūkinės pagalvės. Praėjus dienai
nuo grįžimo į rezervatą, senelė liepė kopti į
kalną ir paklausti Didžiosios dvasios, ką turėtų
daryti su savo gyvenimu. Ir šis... šis košmaras
ją persekiojo kiekvieną naktį nuo tada, kai nu-
sileido į kalno papėdę. Kaja keturias dienas ir
naktis be maisto ir vandens meldė sapno, ku-

ris padėtų rasti gyvenimo tikslą, bet tas sapnas buvo panašesnis į košmarą.

Kaja sudejavo. Ją apsupo sūkuriuojanti tamsa. Ne! O, ne! Ties smilkiniais plaukai buvo permirkę prakaitu. Visas veidas rasotas. Kaja apsvirtė dar kartą, sugniaužė ir atgniaužė kumščius. Atrodė, kad gali apčiuopti audros debesis. Širdis daužėsi į šonkaulius. Tamsa dusino, per ją nieko daugiau nesimatė. Baimė buvo tokia gaji, kad burnoje jautėsi rūgštus jos skonis. Kaja dar niekada nebuvo patyrusi nieko panašaus.

Ėmė rodytis, kad ji sukasi ratu tarsi įtraukta tornado. Sapnas visada šitaip prasidėdavo. Ką daryti? Kaip nuo jo pabėgti? Kaja išgirdo švilpiant jos kūną mėtantį vėją. Jis laikė jos galūnes kaip godžios rankos. Kur jis ją neša? Kur?

Kaja dejuodama užsimetė ant galvos pagalvę ir apsvirtė ant pilvo. Ak, jei tik pavyktų pabėgti nuo šio košmaro! Deja. Tirštoje, apčiuopiamoje tamsoje sužibo kažkas balta. Kaip ir anksčiau balta šviesa ėmė artėti, kol prieš akis pasirodė rankomis raižyti krištoliniai totemai. Vienas labai priminė kaukę, kurią Kaja matė dėvint čerokių žiniuonius, Spalvų klanu narius. Kaukė buvo perregima, su plyšeliais akimis. Ji turėjo uždengti viršutinę veido dalį. Skersai jos

buvo išraižytas žaibo zigzagas. Kitas krištolinis totemas priminė vilko galvą. Kaja žinojo, kad jis priklauso Vilko klanui, iš kurio buvo kilę visi vadai. Paskutinis priešais ją pasirodė akinamai švytintis Batatų klanų krištolas – septynkampė žvaigždė. Šis klanas rūpinosi šventuoju krištolu – septyniais kvarcinio kristalo totemais, sukurtais prieš šimtus metų ir priklausiusiais čerokių tautai. Batatų klanas turėjo saugoti krištolą.

Sapne visi trys daiktai, trys kvarco kristalai, lėtai sukosi jai prieš akis. Tada priartėjo pirmasis kristalas, Spalvų klanų kaukė. Ji apskriejo Motiną Žemę ir nusileido Australijos viduryje. Antrasis kristalas, septynkampė žvaigždė, nuskriejo į Pietų Ameriką. Paskutinysis kristalas, kuris atrodė kaip vilko galva, šovė į dangų ir dingo Honkongo saloje.

Balsas be perstojo šnabždėjo:

– Surask Spalvų klanų kaukę...

Kaja žinojo, kad turi ją surasti ir pargabenti namo, bet ją stabdė baimė.

Košmaro viduryje Kaja ėmė šauktis senelės. Senelė buvo gerbiamiausia rezervato žiniuonė ir viena iš nedaugelio žmonių Kajos gyvenime, kurie ją mylėjo ir saugojo. Dabar Kaja šaukėsi

jos pagalbos.

Iš lėto mirksintys žaibai jai prieš akis vijosi į tornadą, kuris grėsmingai artinosi. Pilkus sunkius debesis perskrodė žaibas. Griaustinio dievybės ėmė kelti tokį triukšmą, kad jis virpino krūtinę kaip mušami būgnai. Kiekviena kūno ląstelė virpėjo, tarsi Kaja bet kurią akimirką galėtų suskilti į milijonus dalelių.

- Surask Spalvų klanu kaukę... - į ausį vėl sušnabždėjo balsas.

Taip, čiupk ją!

Kaja ištiesė ranką siekdama virš Australijos pakibusios kaukės, pirštais mėgindama paliesiti švytintį kristalą, dejuodama palinko į priekį, bet kad ir kaip stengėsi ją suimti, kaukė kabo ore per kelis colius nuo jos pirštų galiukų. Neįmanoma! Kaja išsigandusi pajuto, kaip per ją nuvilnija kristalo energija. Tarsi akmuo būtų įmestas į skaidrų, ramų vandenį. Kaja aiškiai juto kiekvieną raibuliuką. Ši energija buvo pernelyg stipri.

Tuomet iš tirštų debesų iškilo antrasis kristalas, septynkampė žvaigždė, ir sužibo jai prieš akis.

- Pasiųsk moterį gyvatę, kad ją gražintų. Ji suras ją Peru... - sušnabždėjo balsas. Kaja de-

juodama apsvirtė ant nugaros.

Galiausiai dar kartą pasirodė trečiasis kristalas – vilko galva.

– Pasiųsk laukinę moterį, kad ją grąžintų. Ji suras ją saloje, kurioje gyvena geltonieji žmonės... – vėl sušnabždėjo balsas. Skaidraus kristolo vilkas sukosi Kajai prieš akis švytėdamas baltai auksine šviesa. Visi trys kristalai sužibo virš Motinos Žemės veido ir dingo lygiai taip pat kaip anksčiau. Tada prasidėjo tikrasis siaubas.

Motiną Žemę vijosi pabaisa žmogaus veidu. Neseniai vienas vyras sugriovė Kajai gyvenimą ir sukėlė baisų skausmą, bet šis veidas, kurį dabar matė prieš akis, kėlė panišką baimę. Vyras atrodė mažiausiai aštuoniasdešimties metų, pliktelėjusiu viršugalviu, žilais plaukais ir žaliomis akimis, primerktomis kaip medžiojančios pumos. Atrodė, kad jis persekioja Motiną Žemę. Kaja jautėsi bejėgė, bet žinojo, kad, norėdama išgelbėti kristolinius totemus, turi jį įveikti. Tik kaip tai padaryti? Ji stovėjo beginklė, aplink siautėjo audra. Kaja atsistojo kikbaksininko poza iškėlus rankas, plačiai pastačiusi kojas, kad neprarastų pusiausvyros, pasirošusi kovai su šiuo galingu vyru.

Vyro veidas buvo baidantis, oda sukritusi ir nu-

karusi, akys kaip kiaurymės kaukolėje. Jis atsidavė mirtimi, nuo puvėsių dvoko ją pykino. Jis troško jos mirties. Jis norėjo trijų kristalų, kuriuos ji matė, galios. Kaja buvo tikra, kad, jei pamėgintų iš jo atimti bent vieną kristalą, jis ją nužudytų.

Visa šlapia nuo prakaito Kaja staiga suriko ir atsisėdo lovoje. Atsibudusi pritraukė kelius prie krūtinės ir delnais užsidengė veidą. Ji vis dar sunkiai kvėpavo, bet stengėsi susivokti erdvėje. Vėsus kambario oras dabar buvo tikra palaima.

Aš saugi... aš saugi. Aš čia, senelės trobelėje... Man viskas gerai. Tai tik košmaras. Tik košmaras...

Kaja ilgokai taip sėdėjo laukdama, kol nurims besidaužanti širdis. Vis dar buvo suprakaitavusi ir sukaitusi. Dabar Didžiuosiuose Dulsvuosiuose kalnuose buvo spalio mėnuo, miegamojo langas padengtas lengvučiais šalčio nėriniais. Lauke girdėjosi upelio čiurlenimas. Tai truputį ramino. Pro apšalusį langą vidun plūstanti mėnesiena ant siauros pušinės lovos, kurioje ji miegojo, metė nėriniuotus šešėlius.

Kaja pakėlė galvą, pirštais persibraukė tiesius plaukus, krintančius ant pečių ir krūtų kaip tamsus apsiaustas. Ji vilkėjo pilkus med-

vilninius marškinėlius ir pilkas sportines kelnes – įprastus miego drabužius. Jie irgi buvo permirkę prakaitu. Kaja suraukusi nosį ištiesė ranką ir įjungė mažą lempelę prie lovos. Šviesa akimirksniui apakino. Jai reikia atsikelti, išsi-maudyti po dušu ir nusiplauti baimę. Pastaruoju metu košmaras kartojoosi kasnakt. Senelė sakė, kad, jei Kaja elgsis pagal Didžiosios dvasios siųstą viziją, košmarai liausis. Vadinasi, reikia veikti, bet kaip? Kaja buvo pratusi prie karo lakūnės kasdienybės ir pavojų, o ne paslaptingo pasaulio, kuriame gyvena senelė. Visgi, nebegalėjo ilgiau ignoruoti siaubingo sapno, persekiojančio kiekvieną kartą vos pamėginus užmerkti akis.

Iš lėto atsikėlus ir nuleidusi kojas ant vėsių lygių lakuotų pušinių grindų, Kaja beviltiškai apsižvalgė po kambarį. Trobelei buvo daugiau nei šimtas metų. Čia gimė senelė, Kajos motina ir pati Kaja. Ji papurtė galvą. Rodėsi, kad jos gyvenimas, palyginus su kitų šeimos moterų, kurios gimė ir mirė šiame rezervate, buvo kaip dykumų augalo, nešamo vėjo.

Kaja bandė rasti problemos sprendimą. Kas galėtų jai padėti dėl kas naktį pasikartojančio košmaro? Koridoriumi pėdindama į vonią, Kaja prisiminė vyrą, kuris kartą lankėsi jų lėktuvne-

Šyje, majorą Maiką Hiustoną. Jai sakė, kad jis jau išėjęs į atsargą, bet iš pagarbos visi vadino majoru Hiustonu. Jis priklausė *Persėjui*, slaptai organizacijai po CŽV sparnu. Tai reiškė, kad mažai kas iš valdžios žinojo apie *Persėją*. Kaja vyriškį prisiminė, nes jis turi Pietų Amerikos indėnų kraujo. Ji pati jam prisistatė eskadrono konferencijų salėje po misijos ataskaitos ir paklausė, iš kurios indėnų tautos jis kilęs.

Kaja niekada nepamirš, kaip jai nusišypsojo tas specialiujų pajėgų pareigūnas. Jis atsakė, kad yra kilęs iš kečujų, iš Peru, o jo protėviai buvo inkų imperijos šamanai. Jo oda nebuvo tokia varinė kaip jos, bet vėliau paaiškėjo, kad jo tėvas – amerikietis iš JAV, kariuomenės pareigūnas. Stodamas į kariuomenę majoras Hiustonas sekė tėvo pėdomis.

Keista, bet sužinojusi, kad, vykdydamas misiją Peru, Hiustonas buvo vadinamas Jaguarų dievu, su juo jautėsi saugi. Kaja suprato, kad ji natūraliai jaučiasi saugiau su kitu indėnu, bet buvo kažkas daugiau. Jos tėvas žiniuonis, degradavęs alkoholikas, irgi buvo indėnas, bet su juo ji niekada nesijautė saugiai. Ne, majoras Hiustonas turėjo kažką ypatingo, kas skatino juo pasitikėti.

Įėjusi į vonią, Kaja tyliai paskui save uždarė

girgždančias duris, atsuko dušo čiaupą ir susireguliuo vandens temperatūrą. Tada nusivilko marškinėlius, kelnes, numetė drabužius ant grindų ir žengė į dušo kabiną. Oda tekant šiltam vandeniui, Kaja sudejavo iš malonumo ir, pakėlusį veidą prieš čiurkšlę, užsimerkė leisdamą vandeniui nuplauti prakaitą.

Stovėdama po vandens srove, Kaja prisiminė, kaip Maikas Hiustonas padavė jai savo vizitinę kortelę ir tarė:

- Jei kada nebeskraidysi naikintuvu virš pragaro Irake, atvyk į darbo pokalbį. *Persėjui* visada trūksta karių moterų. Tavo protas ir gabumai mums labai praverstų, galėtum padėti išgelbėti pasaulį...

Dabar Kaja suprato, kas būtent padėtų jai išspręsti problemą. Šiltam vandeniui tekant oda ir plaunant baimės dvoką, ji pamažu pasijuto geriau. Štai ir atsakymas, problemos sprendimas. Taip, ji įsidės drabužių, sėd ant savo *Harley* ir leisis skersai JAV iki Maiko biuro Montanoje. Bent jau smagiai pasivažinės. Dabar juk ruduo, keliai gražūs. Jeigu Maikas padės išsiaiškinti, ką reiškia vizija, ir nutrauks košmarus, kelionė bus vieni niekai. Kaja nujautė, kad, kai papasakos apie savo planą senelei, ši nusišypsos ir linktelės. Taip, planas puikus.

Išlindusi iš dušo ir nusišluosčiusi, Kaja persirengė švariais drabužiais. Ji apsilvilo ryškiai raudoną megztinį aukštu kaklu su ruoželiais, juodas laisvas velvetines kelnes ir šiltas kojines. Tada įsispyrė į vilnones šlepetes ir patraukė į virtuvę. Prie virtuvės stalo pamačiusi senelę, Kaja stabtelėjo. Aivė vilkėjo išblukusią medvilninę suknelę, siekiančią žemiau kelių, ir šiltą rausvos vilnos šalį, kuri nusinėrė prieš gerą pusamžį. Senelė avėjo senus juodus teniso batelius ir mūvėjo ryškiai rožines kojines. Ant stalo garavo du puodeliai arbatos, o senelė žvelgė į ją taip išmintingai, kad Kają apėmė jausmas, jog viskas bus gerai.

– Girdėjau, kaip rėkei, vaikeli, – sumurmėjo Aivė ir patapšnojo per medinę kėdę šalia savęs. – Eikš, prisėsk. Laikas mums pasikalbėti apie viziją, kurią matei ant kalno, kuri persekioja tave kiekvieną naktį.

Kają apėmė palengvėjimas.

– Gerai, senele.

Ji atsisėdo šalia ir abiem rankom suėmė apdaužytą baltą puodelį. Kadangi trobelę šildė tik malkomis kūrenama krosnis, dabar buvo vėsu, per naktį anglis užgeso. Kaja girdėjo spragsint naujas malkas, senelės įmestas į krosnį....